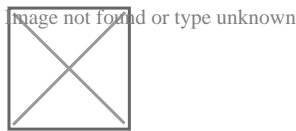

Ο δάσκαλος ως πρωταγωνιστής της παιδαγωγικής διαδικασίας (Κωνσταντίνος Νικολαΐδης, Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη Δημοσίευση:<http://bitly.com/1X0K8ct>]

Η σχέση δασκάλου και μαθητών είναι μια σχέση αμφίδρομη και φέρνει αμφίδρομα οφέλη σε όλους. Οι μαθητές κερδίζουν από τον «πλούτο» του παιδαγωγού, που δεν είναι εξοπλισμένος μόνο με αυτοκυριαρχία, θέληση, ισορροπία ψυχικής διάθεσης και αγάπη για τους μαθητές του αλλά και που ταυτόχρονα θα έχει λάβει, στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης, θεολογική-θρησκευοπαιδαγωγική κατάρτιση και γνώσεις σχετικά με τη ειδική Διδακτική του μαθήματος των Θρησκευτικών στην Πρωτοβάθμια εκπαίδευση[82].

Επίσης στόχος της σύγχρονης Παιδαγωγικής είναι η πνευματική άνοδος του μαθητή, η οποία συνδέεται με την πνευματική και ηθική του καλλιέργεια, χωρίς να

περιορίζεται σε μια απλή ένταξη του στην παραγωγική διαδικασία της κοινωνίας[83]. Το έργο του δασκάλου και του παιδαγωγού, μάλιστα του διδάσκοντος το μάθημα των Θρησκευτικών, δεν είναι απλώς ατομικό, αλλά κυρίως κοινωνικό και ακριβέστερα διαπροσωπικό. Ο δάσκαλος δεν μπορεί να αρκестεί στη μετάδοση γνώσεων, αλλά αντίθετα επιβάλλεται να υποβοηθήσει τον μαθητή του, έτσι ώστε να μπορεί να μετατρέπει τη θεωρία σε πράξη-δράση, τη γνώση σε ζωή-βίωση και την πίστη σε έργα-πράξη[84]. Να μπορεί επίσης κάθε παιδί ν' αντιληφθεί ότι η έννοια της ετερότητας είναι μια πραγματικότητα που δεν οχυρώνεται στο «ίδιον» και στην απόρριψη του διαφορετικού, αλλά αντλεί το νόημά της από την κοινωνία και τη σχέση με τον άλλο[85].

Ασφαλώς μια εκπαίδευση που στοχεύει στην ηθική και πνευματική ανάπτυξη των μαθητών, συμβάλλει και στη διαμόρφωση πολιτών οι οποίοι θα αναγνωρίζουν την αναγκαιότητα της διαπολιτισμικής προσέγγισης σ' ένα πολυπολιτισμικό περιβάλλον με βάση τις αρχές και τους στόχους της. Επίσης θα είναι ευαισθητοποιημένοι σε θέματα διαπολιτισμικής αγωγής, ετερότητας, αλλαγής οπτικής, ρόλου και σημασίας των πολιτισμικών αποχρώσεων και θα αναπτύξουν ενδιαφέρον όσον αφορά στις διεργασίες διαμόρφωσης και αλλαγής των στερεότυπων αντιλήψεων, προκαταλήψεων και στάσεων, στις διομαδικές σχέσεις, όπως και στις συνθήκες που, συχνά, μπορεί να οδηγούν σε διακρίσεις, ρατσισμό και συγκρούσεις[86].

Ο δάσκαλος διαδραματίζει πρωταγωνιστικό ρόλο στη διαμόρφωση του ΠΣ διαδικασίας, καθώς είναι αυτός που διερευνά, σχεδιάζει, αξιολογεί τις δράσεις του, βελτιώνει τον τρόπο σχεδιασμού της διδασκαλίας του, με τελικό στόχο την διερευνητική, βιωματική και ανακαλυπτική μάθηση. Ο ρόλος του δασκάλου ισχυροποιείται με πρωτοβουλίες αυτενέργειας και κίνητρα καινοτομίας, με την παιδαγωγική κατάρτιση και τις γνώσεις που χρειάζεται για να ανταποκριθεί επάξια στις απαιτήσεις της εκπαιδευτικής διαδικασίας[87].

[Συνεχίζεται]

[82] Ι. Κογκούλη, «Η θεολογική και παιδαγωγική κατάρτιση των δασκάλων και θεολόγων καθηγητών ως βασική προϋπόθεση για τη διδασκαλία του μαθήματος των Θρησκευτικών στην Πρωτοβάθμια εκπαίδευση», στο συλλ. τόμο *Τα Θρησκευτικά ως μάθημα ταυτότητας και πολιτισμού*, Εισηγήσεις Σεμιναρίου Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης της Ορθοδοξίας, εκδ. Βουλή των Ελλήνων, Αθήνα 2005, σσ. 96-100.

[83] Ι. Κογκούλη, «Η Ορθόδοξη Χριστιανική Αγωγή στο σύγχρονο ελληνικό σχολείο», στο διαδικτυακό τόπο <http://users.auth.gr/kogoulis/k4.pdf> (ημερομηνία

ανάκτησης 10/10/12) σ. 353.

[84] Ι. Δρούλια, *Αιώνιες αναζητήσεις και ανάλογες θεωρήσεις* (Αθήνα : 1981) σσ. 18-19.

[85] Στ. Γιαγκάζογλου, «Πρόσωπο και ετερότητα. Δοκίμιο για μια θεολογία της ετερότητας», *Ίνδικτος* 21(2006) σελ. 6.

[86] Γ. Μάρκου, *Η πολυπολιτισμικότητα της ελληνικής κοινωνίας - η διαδικασία διεθνοποίησης και η αναγκαιότητα της διαπολιτισμικής εκπαίδευσης* (Αθήνα: 1996) σσ. 1-62.

[87] Νέο Σχολείο, *Οδηγός Εκπαιδευτικού, Θρησκευτικά Δημοτικού-Γυμνασίου*, Αθήνα 2011, σσ. 263-268.